

Asia C-242/23

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

18.4.2023

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Consiglio di Stato (Italia)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

11.4.2023

Valittaja:

Tecno*37

Vastapuolet:

Ministero dello Sviluppo Economico

Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di
Bologna

Pääasian kohde

Valitus, jonka on tehnyt yhtiö, joka oli kantajana jo ensimmäisessä oikeusasteessa, jossa kanteen kohteena oli Tribunale Amministrativo Regionale per l'Emilia Romagna (Emilia Romagnan alueellinen hallintotuomioistuin, jäljempänä TAR) tuomio, jolla oli hylätty sen vaatimus useiden sellaisten hallintopäätösten kumoamisesta, joilla oli voimassa olevan Italian lainsäädännön perusteella kielletty sitä jatkamasta kiinteistönvälitystoimintaansa sillä perusteella, ettei tämä toiminta sopinut yhteen sen kanssa, että se toimi myös yhteisömuotoisissa olevien kiinteistöjen isännöitsijänä.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

On arvioitava, onko lain 39/1989 5 §:n 3 momentti, jonka mukaan kiinteistönvälitystoiminta ja yhteisomistuksessa olevien kiinteistöjen isännöintitoiminta eivät sovi yhteen, SEUT 49 artiklan, direktiivin 2005/36/EY 59 artiklan 3 kohdan sekä direktiivin 2006/123/EY 4 artiklan 8 kohdan ja 25 artiklan 1 kohdan mukainen.

Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin tiedustelee SEUT 267 artiklan nojalla erityisesti i) onko pääasian oikeudenkäynnin kohteena oleva kansallinen lainsäädäntö, siinä muodossa kuin se on tällä hetkellä voimassa, unionin oikeuden mukainen, kun sen perusteella kiinteistönvälitystoiminnan ja yhteisomistuksessa olevien kiinteistöjen isännöintitoiminnan välinen yhteensopimattomuus on ymmärrettävä osittaiseksi ja sen on katsottava koskevan vain yritystoimintaa; ii) ovatko direktiivin 2005/36/EY 59 artikla, direktiivin 2006/123/EY 25 artiklan 1 kohta ja yleisemmin SEUT 49 artikla esteenä lain 39/1989 5 §:n 3 momentin kaltaiselle lainsäädännölle, jossa vahvistetaan etukäteen ja yleisesti, että kiinteistönvälitystoiminta ja yhteisomistuksessa olevien kiinteistöjen isännöintitoiminta eivät sovi yhteen, ilman että tämä olisi perusteltavissa yleisen edun mukaisella pakottavalla syyllä tai että tämän yleisen yhteensopimattomuuden osoitettaisiin olevan oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään; iii) voiko kiinteistönvälittäjä kuitenkin harjoittaa myös kiinteistöjen isännöintitoimintaa, lukuun ottamatta tapausta, jolla kiinteistönvälitystoiminta koskee rakennusta, jota tämä isännöi, koska tässä tapauksessa olisi olemassa intressiristiriita.

Ennakkoratkaisukysymykset

A) Onko lain 39/1989 5 §:n 3 momentin, sellaisena kuin se on muutettuna jäsenyyssvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn nro 2018/2175 jälkeen, katsottava olevan nykyään kaikilta osin [unionin] oikeuden mukainen erityisesti sen vuoksi, että itse jäsenyyssvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva menettely on lopetettu?

B) Ovatko direktiivin 2005/36/EY (sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2013/55/EU) 59 artiklan 3 kohdan sekä direktiivin 2006/123/EY 25 artiklan 1 kohdan ja yleisemmin SEUT 49 artiklan periaatteet ja tavoitteet esteenä Italian lain 39/1989 5 §:n 3 momentin kaltaiselle lainsäädännölle, jossa vahvistetaan etukäteen ja yleisesti, että kiinteistönvälitystoiminta ja yhteisomistuksessa olevien kiinteistöjen isännöintitoiminta eivät sovi yhteen, pelkästään sillä perusteella, että näitä kahta toimintaa harjoitetaan yhdessä, ja siis ilman että kauppakamarien tarvitsisi suorittaa mitään jälkikäteistarkastusta, joka koskisi konkreettisesti kiinteistövälityksen kohdetta, ja ilman että tätä perusteltaisiin ”yleisen edun mukaisella pakottavalla syyllä”, joka olisi nimenomaisesti yksilöity ja osoitettu, tai joka tapauksessa ilman että osoitettaisiin säädetyn yleisen yhteensopimattomuuden olevan oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään?

C) Voiko kiinteistönvälittäjä kuitenkin harjoittaa myös yhteisomistuksessa olevan kiinteistön isännöintitoimintaa, kunhan hänen tarkoituksenaan ei ole myydä/ostaa kiinteistöä, jota hän isännöi, koska siinä tapauksessa kyseessä olisi ilmeinen intressiristiriita?

Unionin oikeussäännöt, joihin asiassa viitataan

SEUT 49 artikla.

Ammattipätevyyden tunnustamisesta 7.9.2005 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/36/EY: 59 artiklan 3 kohta.

Palveluista sisämarkkinoilla 12.12.2006 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/123/EY: 25 artiklan 1 kohta ja 4 artiklan 8 kohta.

Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle ammattipalvelujen sääntelyn uudistamista koskevista suosituksista (Bryssel, 10.1.2017 COM(2016) 820 final; (SWD(2016) 436 final))

Unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö

Unionin tuomioistuimen tuomiot: tuomio 27.2.2020, komissio v. Belgia (C-384/18, EU:C:2020:124, 48, 52, 55 ja 57 kohta); tuomio 4.7.2019, komissio v. Saksa (C-377/17, EU:C:2019:562, 74 kohta); tuomio 28.1.2016, komissio v. Portugali (C-398/14, EU:C:2016:61, 48 kohta); tuomio 24.1.2018, komissio v. Italia (C-433/15, EU:C:2018:31, 44 kohta).

Kansalliset oikeussäännöt, joihin asiassa viitataan

Laki 39/1989: 5 §:n 3 momentti.

Säännöksen alkuperäinen sanamuoto:

”3. Välittäjän toiminnan harjoittaminen ei sovi yhteen

a) minkään julkisen tai yksityisen viran tai toimen kanssa, lukuun ottamatta toimea yrityksissä tai yhtiöissä, joiden tarkoituksena on välitystoiminnan harjoittaminen;

b) muihin ammattikuntiin, ammatillisiin yhteisöihin, rekistereihin tai vastaaviin tehtävien asianomaista koskevien kirjausten kanssa;

c) sellaisen omaan lukuun harjoitettavan kaupankäynnin kanssa, joka liittyy sellaiseen välitykseen, jota on tarkoitus harjoittaa”.

Sanamuoto sen jälkeen kun säännökset muotoiltiin uudelleen Euroopan komission Italiaa vastaan 19.7.2018 vireille paneman jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn (2018/2175) perusteella lailla 37/2019. Säännökset Italian kuulumisesta Euroopan unioniin johtuvien velvoitteiden noudattamiseksi – Eurooppa-laki 2018:

2 §. Kaupallisen välittäjän ammattia koskevat säännökset:

”3. Välitystoiminnan harjoittaminen ei sovi yhteen sellaisen yritystoiminnan harjoittamisen kanssa, joka sisältää samaan kaupan alaan kuuluvien tavaroiden tuotannon, myynnin, edustuksen tai myynninedistämisen, jota varten välitystoimintaa harjoitetaan, eikä sellaisen toiminnan kanssa, jota harjoitetaan julkisyhteisön tai yksityisen yrityksen työntekijänä taikka pankki-, rahoitus- tai vakuutuslaitoksen työntekijänä, lukuun ottamatta välitysyrityksiä, tai sellaisten henkisen alan ammattien harjoittamisen kanssa, jotka liittyvät samaan kaupan alaan, jota varten välitystoimintaa harjoitetaan, eikä missään tapauksessa intressiristiriitilanteissa”.

Sanamuoto sen jälkeen kun säännökset muotoiltiin vielä uudelleen saman jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn perusteella lailla 238/2021. Säännökset Italian kuulumisesta Euroopan unioniin johtuvien velvoitteiden noudattamiseksi – Eurooppa-laki 2019–2020:

4 §. Säännökset, jotka koskevat yhteistyötä ammattipätevyyden tunnustamisesta vastaavien tukikeskusten kanssa:

”3. Välitystoiminnan harjoittaminen ei sovi yhteen sellaisen yritystoiminnan harjoittamisen kanssa, joka sisältää samaan kaupan alaan kuuluvien tavaroiden tuotannon, myynnin, edustuksen tai myynninedistämisen, jota varten välitystoimintaa harjoitetaan, tai jota harjoitetaan tällaisen yrityksen työntekijänä, eikä sellaisen toiminnan kanssa, jota harjoitetaan julkisyhteisön työntekijänä taikka 26.3.2010 annetun asetuksen (decreto legislativo) nro 59 4 §:ssä tarkoitettujen rahoituspalveluja tarjoavien yritysten työntekijänä, tai sellaisten henkisen alan ammattien harjoittamisen kanssa, jotka liittyvät samaan kaupan alaan, jota varten välitystoimintaa harjoitetaan, eikä missään tapauksessa intressiristiriitilanteissa”.

Säännöksen tällä hetkellä voimassa oleva sanamuoto perustuu lakiin 118/2022, jolla lisättiin 3 bis momentti:

”3. Välitystoiminnan harjoittaminen ei sovi yhteen sellaisen yritystoiminnan harjoittamisen kanssa, joka sisältää samaan kaupan alaan kuuluvien tavaroiden tuotannon, myynnin, edustuksen tai myynninedistämisen, jota varten välitystoimintaa harjoitetaan, tai jota harjoitetaan tällaisen yrityksen työntekijänä, eikä sellaisen toiminnan kanssa, jota harjoitetaan julkisyhteisön työntekijänä taikka 26.3.2010 annetun asetuksen (decreto legislativo) nro 59 4 §:ssä tarkoitettujen rahoituspalveluja tarjoavien yritysten työntekijänä, tai sellaisten henkisen alan ammattien harjoittamisen kanssa, jotka liittyvät samaan kaupan

alaan, jota varten välitystoimintaa harjoitetaan, eikä missään tapauksessa intressiristiriitilanteissa”.

3 bis §. Toisin kuin 3 momentissa säädetään, kiinteistönvälitystoiminnan harjoittaminen sopii yhteen 1.9.1993 annetussa asetuksessa (decreto legislativo) nro 385 tarkoitetun pankki- ja luottotoiminnasta annettujen lakien konsolidoidun tekstin 128 sexies §:ssä ja sitä seuraavissa pykälissä säädettyä luotonvälitystoimintaa harjoittavien yritysten työntekijän tehtävän kanssa. Luotonvälitystoiminnan harjoittamiseen sovelletaan alaa koskevaa sääntelyä ja siihen liittyvää valvontaa”.

Lyhyt esitys tosiseikoista ja pääasian oikeudenkäynnistä

- 1 Se jälkeen kun Ministero per lo sviluppo economico (taloudellisen kehityksen ministeriö, jäljempänä MISE) kilpailusta vastaavan pääosaston johtaja oli vastaanottanut 17.3.2020 asiasta ilmoituksen, hän kehotti Camera di commercio, industria, artigianato e agricoltura di Bolognaa (Bolognan kauppakamari, jäljempänä CCIAA) puuttumaan tilanteeseen, johon liittyi kantajana olevan yrityksen Tecno*37:n mahdollinen sääntöjenvastainen toiminta ja/tai intressiristiriita, joka johtui siitä, että se harjoitti samanaikaisesti kiinteistönvälitystoimintaa ja yhteisömuotoisissa olevien kiinteistöjen isännöintiä. Toimivaltainen viranomaisaloitti tarkastuksen lain 39/89 5 §:n 3 momentin nojalla, sellaisena kuin se on muutettuna lailla 37/2019. Tecno*37:ää kehoitettiin erityisesti täsmentämään, oliko harjoitettu kiinteistöjen isännöintitoimintaa yritystoimintaa vai ei.
- 2 Asiaa koskevista hallintopäätöksistä ilmeni, että Tecno*37 isännöi 39:ää yhteisömuotoisissa olevaa kiinteistöä ja että siitä saadut tulot ylittivät selvästi välitystoiminnasta saadut tulot. Todettiin, että molempia tehtäviä harjoitettiin samaan aikaan ja että kyseessä oli lain 39/89, siinä muodossa kuin se on tällä hetkellä voimassa, 5 §:n 3 momentissa tarkoitettu ristiriitatilanne. Harjoitettu isännöintitoiminta oli ammattimaista eikä satunnaista ja tilapäistä eli se oli tyypillistä yritystoimintaa (taloudellisuutta, organisoitumista sekä jatkuvuutta koskevien vaatimusten mukaisesti), koska kyseisessä yrityksessä oli kolme työntekijää ja toinenkin yksikkö. Tämän perusteella CCIAA kirjasi kyseisen kiinteistöjen isännöintiyrityksen REA-nimiseen rekisteriin (taloushallinnollinen rekisteri), kielsi kiinteistöjen välitystoiminnan jatkamisen ja teki toiminnan lopettamisesta merkinnän REAan.
- 3 Tecno*37 riitautti kyseiset päätökset TAR:ssä, joka hylkäsi kanteen tuomiolla nro 7/2022.
- 4 Kyseinen tuomioistuimisto katsoi erityisesti, että i) verohallinnon (Agenzia della Entrate) tekemissä tarkastuksissa ilmeni, että Tecno*37 harjoitti isännöintitoimintaa ja että siitä saadut tulot ylittivät huomattavasti tulot, joita se sai kiinteistönvälitystoiminnasta; ii) lain 39/89 5 §:ää on tulkittava siten, että on välttämättä olemassa oleva intressiristiriita tarkastamalla asiaan liittyvät tilanteet

tapauskohtaisesti, koska abstraktien ja ehdottomien yhteensopimattomien tilanteiden yksilöinti ei ole hyväksyttävää; iii) tällä perusteella toiminta, jota CCIAA harjoittaa tarkastusmenettelyssä, on oikea, ja saavutetut päätelmät vaikuttavat vakuuttavilta. Yhteensopimattomuutta aiheuttaa ennen kaikkea yhteisomistuksessa olevien kiinteistöjen isännöintitoiminnasta saatujen tulojen määrä, sillä toimintaa harjoitetaan pääasiallisesti ja yritystoiminnan muodossa siihen kohdennettujen organisaation ja henkilöresurssien avulla. On siis olemassa se vaara, että isännöitäviä kiinteistöyksiköjä suositetaan perusteettomasti muihin kiinteistöihin nähden, mistä seuraa, että välittäjää koskevia ulkopuolisuutta ja puolueettomuutta koskevia vaatimuksia on rikottu, sillä välittäjän tehtävänä on edistää kaupan syntymistä. Jos samaan aikaan harjoitetaan välitystoimintaa, rakennusten, joissa kantaja toimii isännöitsijänä – ja joista kukin muodostuu useista asunnoista – suuri määrä voi näet estää saatujen tarjousten oikeudenmukaisen ja puolueettoman valinnan asiakkaiden hyväksi.

- 5 Tecno*37 on valittanut TAR:n tuomiosta Consiglio di Statoon (ylin hallintotuomioistuin), joka on ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin.

Pääasian asianosaisten keskeiset perustelut

- 6 Ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen tueksi esitettiin erityisesti ja nyt käsiteltävän asian kannalta merkityksellisiltä osin seuraavat perustelut:

perustuslain 3, 41, 97 ja 117 §:n, lain 39/89 5 §:n 3 momentin, lain 241/90 1, 3 ja 6 §:n, SEUT 4 artiklan 3 kohdan ja SEUT 47 artiklan rikkominen, syrjintäkiellon periaatteen, suhteellisuusperiaatteen ja direktiiveistä 2005/36 ja 2006/123 ilmenevien pääsyä ammattiin ja palveluihin koskevien vaatimusten asianmukaisuutta koskevan periaatteen loukkaaminen, toimivallan ylittäminen sillä perusteella, että tutkinta ja perustelut, jotka koskevat oletettua intressiristiriitaa, ovat puutteelliset eivätkä täytä yleisen edun mukaisen pakottavan syyn edellytyksiä, sekä yhteensopimattomuuden oikeasuhteisuuden puuttuminen.

- 7 Kantajan mukaan lain 39/89 5 §:n 3 momenttia on erityisesti tulkittu siten, että siinä vahvistetaan kahden toiminnan välinen abstrakti ja ehdoton yhteensopimattomuus, mikä on ristiriidassa asianmukaisen ja unionin oikeusperiaatteiden mukaisen lähestymistavan kanssa, sillä sen mukaan olisi tutkittava tapauskohtaisesti, onko konkreettinen intressiristiriitatilanne olemassa.

- 8 Valitus, jonka Tecno*37 teki TAR:n tuomiosta, perustui jäljempänä esitettäviin syihin.

- 9 Valittaja esittää ensimmäisessä valitusperusteessaan uudelleen ensimmäisessä asteessa esittämänsä perustelut. Se esittää erityisesti, että SEUT 4 artiklan 3 kohtaa ja SEUT 47 artiklaa on rikottu, unionin oikeuden syrjintäkiellon periaatetta, suhteellisuusperiaatetta ja myös direktiiveistä 2005/36 ja 2006/123 ilmenevien pääsyä ammattiin ja palveluihin koskevien vaatimusten

asianmukaisuutta koskevaa periaatetta on loukattu; toimivalta on ylitetty sillä perusteella, että tutkinta ja perustelut, jotka koskevat oletettua intressiristiriitaa, jonka vuoksi kyseessä voisi unionin direktiivien mukaan olla yleisen edun mukainen pakottava syy, jonka vuoksi väitetty kiinteistönvälittäjän ja yhteisomistuksessa olevien kiinteistöjen isännöijän tehtävien välinen yhteensopimattomuus olisi oikeasuhteinen, ovat puutteellisia.

- 10 Valittaja väittää ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä erityisesti, että TAR on soveltanut lain 39/89 5 §:n 3 momenttia ”kaiken varalta -säännöksenä”, joka on abstrakti ja yleinen yhteensopimattomuutta koskeva säännös, jossa tarkastellaan yksinomaan rajatapausta, jossa välittäjä harjoittaa päällekkäin kiinteistön isännöitsijän tehtävää ja saman kiinteistön välittäjän tehtävää, kun taas tällaisella tapauksella ei ole merkitystä nyt käsiteltävän asian kannalta. Tämän tuomioistuimen olisi sitä vastoin pitänyt todeta riidanalaisten päätösten olevan ilmeisen lainvastaisia, koska ne on tehty sen olettan perusteella, että säännöstä pitäisi soveltaa siten, että yhteensopimattomuus ulotetaan yleisesti ja erotuksetta koskemaan kaikkia tapauksia, joissa näitä kahta toimintaa harjoitetaan yhdessä, ilman että olisi lainkaan tarpeen tutkia toteutettujen välitysten kohdetta.
- 11 TAR on lisäksi esittänyt lain 39/89 5 §:stä tulkinnan, jonka mukaan välittäjän toiminnan ja yhteisomistuksessa olevien kiinteistöjen isännöitsijän toiminnan välinen yhteensopimattomuus perustuisi jo pelkästään siihen, että niiden todetaan harjoittavan yhdessä yritystoimintaa, jolloin suuri määrä isännöitäviä kiinteistöyksiköjä merkitsisi mahdollista intressiristiriitaa yhden kiinteistönvälittäjän asiakkaan vahingoksi. Kyseessä on kuitenkin tutkinta, joka on avoimessa ristiriidassa niiden periaatteiden kanssa, jotka unionin tuomioistuin on vahvistanut 27.2.2020 antamallaan tuomiolla C-384/18. Unionin oikeuden mukaisen tulkinnan mukaan lain 39/89 5 §:n 3 momentin noudattamisen kannalta ei näet ole merkityksellistä selvittää välitettyjen kiinteistöjen absoluuttista määrää tai isännöityjen kiinteistöjen absoluuttista lukumäärää (kuten CCIAA di Bologna on sitä vastoin virheellisesti tehnyt yhtyessään MISEn tulkintaan ja luonnehtiessaan toimintaa yritystoiminnaksi) vaan selvittää konkreettisesti, harjoitetaanko näitä kahta toimintaa samaan aikaan saman kiinteistön osalta.
- 12 Tehtävän päätöksen kannalta ei ole asiaankuuluvaa eikä merkityksellistä, onko kantajan harjoittama välitystoiminta yritystoimintaa vai ei, kuten CCIAA on päätellyt verohallinnolta hankituista tulotiedoista, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jopa todennut asianmukaiseksi tavaksi yksilöidä konkreettinen intressiristiriitatapaus. Sillä, onko kiinteistönvälitystoiminta yritystoimintaa vai ei, ei näet voi sellaisenaan olla mitään erityistä oikeudellista merkitystä. Se on merkityksetön tieto, kun on yksilöitävä yleinen etu, joka saattaa olla yleisen edun mukainen pakottava syy (ks. unionin tuomioistuimen 27.2.2020 antaman tuomion 384/18 48 kohta), joka on omiaan perustelemaan sen, että otetaan käyttöön yleinen kielto, joka koskee monialatoiminnan harjoittamista.

- 13 Toisella valitusperusteella vedotaan jälleen muun muassa syrjintäkieltoa, oikeasuhteisuutta sekä seuraamusten asteittaisuutta ja asianmukaisuutta koskevien periaatteiden loukkaamiseen.

Lyhyt yhteenveto ennakkoratkaisupyynnön perusteluista

- 14 Kun kiinteistönvälittäjä harjoittaa samanaikaisesti kiinteistön isännöintitoimintaa, saattaa aiheutua se riski, että isännöitäviä kiinteistöyksiköjä suositaan perusteettomasti muihin nähden sillä seurauksella, että välittäjän oma puolueettomuus vaarantuu. Ammatillainen, joka isännöi useita yhteisomistuksessa olevia kiinteistöjä, saattaisi näet ajautua ohjaamaan mahdollisia ostajia kohteisiin, jotka sijaitsevat hänen isännöimissään kiinteistöissä, ja jättämään siten muut yhtä kiinnostavat asuntovaihtoehdot huomiotta.
- 15 Toisaalta kuluttajan näkökulmasta saattaisi myös olla edullisempää, että olisi olemassa vain yksi ammatillainen, joka seuraa ostajaa sekä ostohetkellä että myöhemmin kiinteistön isännöinnin vaiheessa, koska todellisuudessa järjestelyt, joiden avulla yhteensopimattomuuksia kierretään, voivat olla moninaisia (sukulaisuussuhteet jne.) sillä seurauksella, että ammattitehtävät kaksinkertaistuvat ja siten kaksinkertaistuvat myös loppukäyttäjälle aiheutuvat kustannukset.
- 16 Lain 39/1989 5 §:n 3 momenttiin sisältyvällä uudella säännöksellä varmistetaan kuluttajansuoja säätämällä ehdosta, jolla vältetään kaikki olemassa olevat intressiristiriidat välittäjän ja välityksen kohteen välillä. Yhteensopimattomuutta näet rajataan siten, että kielletään se, että asianomainen on samaan aikaan välittäjä (joka on siviililain (codice civile) määritelmän mukaan oikeussubjekti, joka on yhtä etäällä kummastakin osapuolesta) ja sopimuspuoli (asiallisesti välitystoiminnan kohteena olevien tavaroiden tai palvelujen tuottajana tai kauppiana tai muodollisesti kyseisten tavaroiden välittäjänä tai edustajana). Joka tapauksessa yhteensopimattomuus koskee ainoastaan yritystoimintaa eikä enää, kuten jäsenyyssvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn kohteena olleessa säännöksessä, toimintaa, jota harjoitetaan ammatinharjoittajana tai työsuhteessa.
- 17 Pyydetty tulkinta on tarpeen seuraavista syistä:
- valittaja on vedonnut unionin oikeudessa tunnustettujen subjektiivisten tilanteiden suojeluun ja päätellyt, että unionin periaatteita on loukattu ja unionin oikeutta on rikottu
 - unionin tuomioistuimella on yksinoikeus tulkita unionin oikeutta ja siten sitä, ovatko yksittäisten jäsenvaltioiden sisäiset oikeussäännöt unionin oikeuden mukaisia
 - vaikka ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin katsoo, että sitä, että riidanalaista kansallista lainsäädäntöä voitaisiin suoraan jättää soveltamatta, koskevat

edellytykset eivät täyty, se myöntää, että on olemassa tulkintakysymys, joka koskee sitä, mikä on unionin lainsäädännön täsmällinen sisältö, ja siten sitä, onko kansallisen lainsäädännön säännös sen mukainen

– kysymys on merkityksellinen ja ratkaiseva riidan ratkaisemisen kannalta, eikä unionin tuomioistuin ole tulkinnut asianomaisia säännöksiä suoraan

– ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin on ylin tuomioistuin, ja kantaja on pyytänyt erikseen ennakkoratkaisupyynnön esittämistä.

TYÖASIAKIRJA